

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Akbaba

Gazetelerden : Bir Vekiller Heyeti «memlekette pahalılık var mı, yok mu?» tetkik ediyor:

Bir varmış, bir yokmuş!...

T. C.
Ziraat Bankası

Tasarruf Hesapları

1953 ikramiyeleri yekûnu

1.000.000 Lira

15 EV, 4 TRAKTÖR

ve dolgun para ikramiyeleri.

İkramiye ka-
zanmıyan yer-
ler için ayrı
keşideler.

Fazla tafsilât için 444 Şube
ve Ajansımız emrinizdedir.

TURAL
Öksürüğü
Keser

Ankara Sigorta

Emniyet ve istikbalinizin
kalesidir
Merkezi : Büyük Postahane
karşısında.

Telefon : Müdür: 29603
Santral: 24815
Telgraf: ANTAS
İSTANBUL

Sahibi ve Başyazarı :
YUSUF ZİYA ORTAC

Daimi Yazarları:

★ Orhan Seyfi Orhon,
Peyami Safa, Faruk Nafiz
Çamlıbel, Reşat Nuri Gün-
tekin, Server Bedi, Hamdi
Varoğlu, Zahir Güvemli,
Bülent Oran, Nuriünisa
Ersan...

Daimi Karikatüristleri:

★ Togo, Necmi Rıza,
Turhan Selçuk, Sevki, Ne-
har, Altan, Sadi Dinççağ,
Cemil, Sinan, Selma E-
miroğlu, Fuat Yılmaz, Me-
tin Gökçe...

Teknik Sekreter :
İlhan Selçuk

★
Yazı işlerini fiilen idare eden :
Ahmet Keşer
★

Abone şartları:

Yıllığı 25 lira, altı aylığı
12,50 lira, üç aylığı 650 krş.

Yabancı memleketlere : Yıl-
lığı 50 lira, altı aylığı 25 li-
ra, üç aylığı 1250 kuruş.

Sayısı: 50 kuruş

Adres:

Akbaba Gazetesi
Nurnosmaniye Cad. No: 57
İSTANBUL

[Adres değiştirmek, bir
lira ücrete tabidir.]

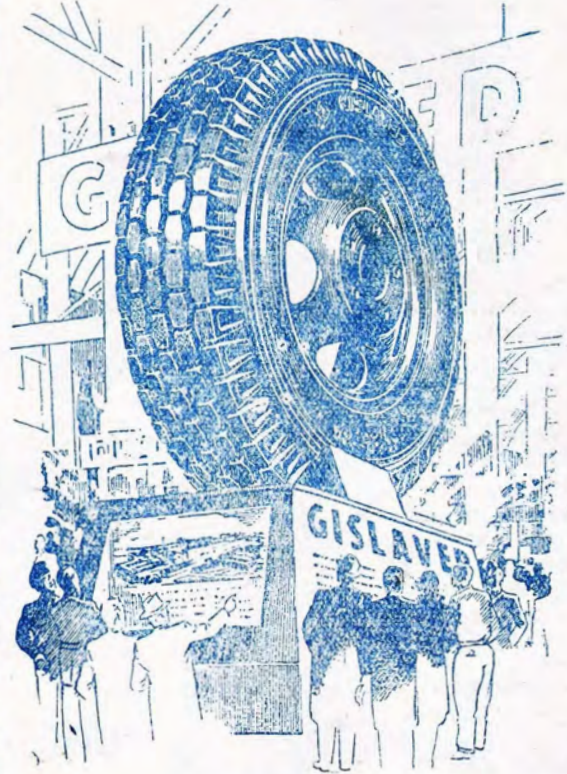
[Gönderilen yazılar, re-
simler, basılısın, basılmayın,
iade edilmez.]

Basıldığı yer: ŞAKA Matbaası

Telefon
21811

İSVEÇ
GISLAVED

KULLANANLARDAN

LÜTFEN SORUNUZ

Umum Satış Yeri:

GISLAVED Lâstik Deposu

Aşirefendi Cad. No. 2

İSTANBUL

Telgraf :
LÂSTİK MA

Telefon :
21810

Tersine!

Ahmet Hikmet'in «Yeğenim» monoloğunu bilir misiniz?..

Hayır, dünle bugün arasındaki kıymet bağları o kadar koptu ki, çocuklarımızın çoğu «Yeğenim» i değil, Ahmet Hikmet'i bile bilmez!

Bu monoloğda, merhum, doğu ile batıyı karşılaştırır: «Onlar, der, bir yere girerken başlarından şapkalarını çıkarmayı hürmet sayarlar, biz feslerimizi giymeyi hürmet biliriz. Onlar, soldan sağa yazarlar, biz sağdan sola. Onlarda erkek kadının elini öper, bizde kadın erkeğin..»

Diyeceksiniz ki, şimdi bunların hangisi kaldı?.. Doğru... Arasıra İstanbul sokaklarında fesli bir seyyah görünce, hepimiz, başına sakı oturtmuş bir palyaço seyrederek gibi, gülümser gözlerle bakıyoruz. Sağdan sola yazı, artık Ustaoglu'nun hayalinde kaldı. El öpmeğe gelince, şimdi gelin hanım bile kayınbabasının ihtiyar dudaklarına manikürlü parmaklarını uzatıyor!..

Ama, Ahmet Hikmet sağ olsaydı, bugünün havası içinde yine dükkü kadar gülünç bir «Yeğenim» yazabilirdi...

Mesela mı dediniz?.. Evet, mesela:

— Benim bir yeğenim var, okuması yok, yazması var!..

Diye monoloğa başlayabiliriz. Yüzünüzdeki hayreti görüyorum:

— Aman Akbaba, yanılıyorsun, okuması var, yazması yok, olacak. Diyorsunuz.

Hayır... O eskidenmiş. Dedelerimiz, ne olur ne olmaz, komşunun oğluna belki bir mektup uçurur korkusuyla, kızlarına okuma öğretirler, yazma öğretmezlermiş... Ama şimdi?.. Tam tersine!..

Gelin, kulağınıza bir sır fısıldayım: Bizim Edebiyat Fakültesinde, okuttuğu dersi yüzünden okuyamıyacak profesörlerimiz bile var!

Fakat bunun en acı misalini dükkü gazetelerde okudum: Ankaranın iki köyünde, traktörlerle bir meydan muharebesi olmuş!

Evlerimizdeki buz dolaplarının, patlıcan dolması tabak-

— El ermez, göz görmez, kulak duymaz...

— Yahu, herif dilenci değil İstanbul belediyesi!..

lariyle nasıl tel dolaba döndüğünü biliyordum ama, boş top raklarımızı sürmek için dağıtılan traktörlerin elimizde tanka döneceği hiç hatırıma gelmemişti.

Neden işlerimiz hep böyle: Mersine değil de tersine!..

AKBABA

Ateş!

D. P. İstanbul kongresinden dö nüyorlardı. Necmi Ateş'in muhaliflerinden bir doktor, çılgına benzer acı bir sesle, elini dizine vurup haykırdı:

— Yandım, çok yandım! Arkadaşlarından biri, alaylı bir sesle cevap verdi:

— Elbet yanarsın... Ben sana Ateş'le oynama demedim mi?..

ON ÜÇÜNCÜ FASIL

(Karagözle Hacivat, ertesi gün Millet Partisi merkezine gitmek üzere sözleşirler. Hacivat, Karagöze sabahleyin saat 9 buçukta geleceğini, tam vaktinde hazır olmasını tenbih ederek gider. Ertesi gün, saat dokuz buçukta gelir.)

Hacivat — (Sokaktan seslenerek) Hazır mısın? (Ses yok) Karagöz!... (Ses yok.) Hey, Karagöz!.. (İçeriden bir takım homurtular gelir.) Karagöz, acı sesler duyuyorum, ne oluyorsun?

Karagöz — (Lokmasını yutmayarak başını pencereden çıkarır.) Ulan, kahvaltı ediyorum, patladın mı, biraz sabret, şu son lokmayı yiyip bitireyim!

Hacivat — Canım Karagözüm, bana cevap ver de yine kahvaltını et!

Karagöz — Olmaz, buyurun demek lazım!

Hacivat — Buyurun desen ne olur?

Karagöz — Ne olacak, belki de bizim kahvaltıya ortak çıkarsın!

Hacivat — Aman, ne ayıp şey Karagöz, yediğin, içtiğin senin olsun! İnsan, bunca yıllık dostunu böyle sözlerle gücendirir mi?

Karagöz — Gücenme, Hacivat, karı taze lor peyniri almış da onu atıştırıyordum!

Hacivat — Daha iyi söyledin ya... Bana neyi tercih ettiğin belli!

Karagöz — Hacivat, seni sahiden severim, ama lâfın doğrusu, lor peynirini senden çok severim!

Hacivat — Anlaşıldı, anlaşıldı, hadi in aşağı!

Karagöz — Şimdi istersen gel, ortada bir şeycikler kalmadı, sil dim süpürdüm!

(Karagöz aşağı iner, Hacivat surat asar.)

Karagöz — Kızma, yahu, aramızda bu kadarlık da samimiyet olmasın mı?

Hacivat — Senin samimiyet dediğin bu mu?

Karagöz — Samimiyet olmasa doğrusunu söyler miydim? Ayıp değil ya, severim yahu, herkesin bir zaafı var. Ben de lor peyniri ni severim!

Hacivat — İstediyin kadar sev ama, benimle mukayese etmen münasebetsizlik!

Karagöz — Etme, Hacivat, senin de sevdiğin bir şey vardır elbet!

Hacivat — Çook!.. Meselâ Malta eriğini severim. Bahar geldi mi yemeden edemem!

Karagöz — Öyleyse, ben de senin kırk yıllık dostunum, benim için Malta eriğinden vazgeç!

Hacivat — Ne demek istiyorsun, anlıyamadım!

Karagöz — Bundan sonra Malta eriği yeme! Ya ben, ya Malta eriği!

Yazan : AKBABACI

Hacivat — Yoo, bak, bunu yapmam!

Karagöz — Ulan, sen Malta eriğini benden çok seviyorsun da, ben lor peynirini sana tercih etmişim, çok mu? Hadi, Hacivat, bırak bu saçmaları da şimdi nereye gidiyoruz, onu söyle!

Hacivat — Millet Partisine dedik ya!

Karagöz — Millet Partisine gidip ne yapacağız?

Hacivat — Şöyle bir ağızlarını arıyacağız!

Karagöz — .Hacivat, sen galiba bu sabah aç karnına sokağa çıkmışsın!

Hacivat — Neden?

Karagöz — İlk önce ağız aramaya benden başladın. Az daha boğuluyordum. Sabah sabah herkesin ağzını arayıp ne yapacağız?

Hacivat — Karagözüm, lâfı tersinden anlama! Ağızlarını arayacağız demekten maksadım, yani bakalım bize karşı nasıllar? Onu anlamaya çalışacağız, demek.

Karagöz — Kimler bize karşı nasıl?

Hacivat — Partinin başındakiler! Meselâ, Hikmet Bayur, Vasfi Raşit Sevrük, Aldoğan, Tahtakılıç, falan!

Karagöz — Bunları tanıyor musun?

Hacivat — Hayır, hiç birini tanımam!

Karagöz — Tanımadığımız adamlar, bize karşı nasıl olacak, Hacivat? Merhaba, merhaba, o kadar!

Hacivat — Öyle değil. Biz sanki, partinin programını beğeniyormuşuz da, onun için partiye girmek istiyormuşuz gibi davranacağız!

Karagöz — Partinin programını biliyor musun?

Hacivat — Aldırma, o kadarını onlar da bilmez! Yalnız din meselesine ehemmiyet veriyormuş gibi görün yeter!

Karagöz — Ey sonra?

Hacivat — Sonra, bize kıymet verirler de, aman, partimize girin, sizi mebus listemize koruz, derlerse, girecekmışiz gibi söz verip ayrılırız.

Karagöz — Girecekmişiz gibi mi?

Hacivat — Öyle ya, öbür partileri de birer defa gidip kolaçan edeceğiz. Sonunda hangisi daha çok işimize gelirse ona gireriz!

Karagöz — Hacivat, Enikonu kallesliğe başladık, desene!

Hacivat — Ey, siyaset böyledir, Karagöz, açıkgozluluk lâzım! Yalnız, sen ağzını sıkı tutup bütün bu işlerden kimseye çıtlatma!

Karagöz — Çıtlatmam, merak etme!

Hacivat — Hatırında olsun: Partiye gireceğiz, mebus olacağız gibi bir şey ağzından sakın kaçırma! İş bozarsın!

Karagöz — Kaçırmam! Öbürlerini yapamam ama, bunu beceiririm! İşte, ağzımı mühürledim. Şimdi, biz ne tarafa gidiyoruz?

Hacivat — Ayaspaşaya, Parti merkezine!

Karagöz — Düş önüme bakayım!

(Karagözle Hacivat beraber yürürler. Karagöz, bir lâf kaçırmıyayım diye, Hacivatla bile konuşmaz. Biraz sonra eski tanıdıklarından gazeteci S. G. e rastgellerler.)

Karagöz — (Ağzını açmadan dırseğile Hacivatı dürtüp göstermeğe çalışarak) Hı, hı, hı!

Hacivat — Ne oluyorsun, Karagöz, dilin mi tutuldu?

Karagöz — (Hayır makamında başını sallayarak) Hıh! Hıhıh!

Hacivat — Anlamadım, ne diyorsun?

Karagöz — Hı hı hı!

Hacivat — (Etrafına bakıp S. G. i görerek:) Şimdi anladım ama, böyle de yapma, büsbütün küphelendirirsin! Havadan, sudan bahset. İşte, gördü, geliyor!

S. G. — Vay Karagöz Çelebi, Hacivat Çelebiyle böyle erken erken ne tarafa?

Karagöz — Hava güzel, biraz da susadık da...

S. G. — Gelin öyleyse, size Park otelde birer bira ısmarlayım!

Karagöz — Yok, vapura yeti-şeceğiz, kaçırmiyalım!

S. G. — Vapurla nereye?

Karagöz — (Şaşırarak) Şey... Baharda nereye gidilir, Kâhtaneye?

S. G. — Çok iyi, hadi, sizi Haliç vapuruna kadar götürerim, ben de oradan karşıya geçiveririm!

Karagöz — (Büsbütün şaşırarak) Yoksa, Hacivat, trenle mi gidecektik?

Hacivat — Böyle saçma şeyleri bana sorma!

S. G. — İlâhi Karagöz, trenle Kâhtaneye gidilir mi? Çocuk mu kandırıyorsun? Hem buradan Kârköye de inilmez. Ayaspaşaya gidilir!

Karagöz — Şaşırdım yahu! Ama bir defa şunu bil ki, Ayaspaşaya gitmiyoruz. Nereye gidiyorduk, Hacivat?

S. G. — Hele, hele! Ayaspaşa taraflarında söyle ne var bakayım? Bir plân çevirdiğiniz belli!

Karagöz — (Hacivatın kulağına yavaşça) Ulan Hacivat, herif işi çaktı vallâhi!

S. G. — Fıs, fıs, fıs... Gazeteciden sır saklanır mı? Hem Karagöz çelebi, benden ne saklıyorsunuz, ben sizin dostunuzum! Allah

KÂŞANI'NİN KÂŞÂNESİ...

versin! Elimden gelirse ben de yardım ederim!

Karagöz — Artık işin gizlisi, kapaklısı kalmadı! İki gözüm, kimseye söylemez misin, söz ver!

S. G. — Ne münasebet! Lâfını bile etmem!

Karagöz — Hacivatla Millet Partisine girmeye gidiyoruz. Mebus olmak istiyoruz!

S. G. — Ne? Hacivatla Millet Partisine mi giriyorsunuz? Mebus mu olacaksınız? Aman Allahım ne mühim haber! Bunu hemen gazeteye yetiştirmeliyim. Pat rondan en az bir maaş ikramiye alırım. Allaha ısmarladık! (Koşarcasına uzaklaşır).

Karagöz — (Arkasından bağırarak) Hani yahu, söz vermiştin, hiç kimseye söylemeyecektin?

S.G. — Böyle mühim memleket haberleri saklanır mı? O söz verdiğim, başka şeyler içindi! (Gider).

Karagöz — Tuu, Allah müstahakkını versin!

Hacivat — Yazıklar olsun, Karagöz, bir sırrımızı on dakika ağzında tutamadın!

Karagöz — Sus ulan, kafamı kızdırma, ağzımı açtıran sensin! Yok, susmak tuhaf olur, yok havadan sudan bahset! Bir daha ağzımı açtır da göreyim seni! Bundan sonra sen cevap ver. İşte ağzımı mühürlüyorum!

(Dudaklarını sımsıkı kapatıp Hacivatla gösterir. Tam bu sırada muharrir K. D. görünür.)

Karagöz — (Dirseğiyle Hacivatı dürterek) Hı, hı, hı!

Hacivat — Anladım, sen sus, işi ben idare ederim.

K. D. — Günaydın Karagöz Çelebi, günaydın Hacivat Çelebi!

Hacivat — Günaydın! (Karagöz susar.)

K. D. — Karagöz neye cevap vermiyor? Yoksa bana dargın mı?

Karagöz — (Kaşlarını kaldırıra) İh!

K. D. — (Karagöze) Ne tarafa böyle? (Karagöz dirseğiyle Hacivatı dürtüp, onu gösterir.) (Hacivat) Nesi var, kuzum?

Hacivat — Bir şeyi yok! Sade demindenberi konuşmıyor!

K. D. — Aman, çok mühim öyleyse! Vakit geçirmemeli! Hadi, gelin sizi Alman hastahanesine götürüyüm. Oradaki mütahassıs dostumdur!

Karagöz — (Başını iki yana sallıyarak) İh!

K. D. — Neye istemiyorsun? Bu işin çok mütahassısıdır. Parasız tabii!

Karagöz — (Dirseğiyle Hacivatı dürtüp göstererek) Hı hı hı!

K. D. — Ne diyor?

Hacivat — Bu gün kalsın başka gün gideriz, diyor!

K. D. — Olmaz. Hemen müdahale edilmezse daha konuşamaz, hep böyle kalır. Benim bir tanı-

TEHLİKELİ NUMARALAR!..

duğım vardı. Diline Karagözünki gibi felç geldi. Vaktinde baktırmadığı için iyi olamadı. Şimdi homurdana homurdana işaretle konuşur durur!

Karagöz — Hay Allah müstahakkını versin, az daha patlıyacaktım!

K. D. — Gördün mü, hastahane deyince, dili çözülüyordu!

Karagöz — Ağzını hayıra aç! Hasta falan değilim, dilime de felç melç gelmedi. Sır saklayım diye konuşmuyordum!

K. D. — Ben yabancı mıyım Karagöz Çelebi? Sakladığın sır ne?

Karagöz — Millet Partisine girip mebus olmak istiyoruz!

K. D. — Aman, ne güzel mevzu! (Karagöze Hacivat Millet Partisinde!) Hemen bir mülakat yazayım. Basıldıktan sonra müsvedesini gönderirim, beğenmediğiniz yerleri çıkarırsınız. Allaha ısmarladık!

Karagöz — Hey, nereye, dur! (Gider.)

Bir kocakarı — (Sokularak) Af federsiniz evlâdım, merak ettim, bu efendi ile nereye gidiyorsunuz?

Karagöz — Millet Partisine girip mebus olmaya, hanımnine!

İki kühanbey — (Yavaşça Karagözün yanına sokularak) Ağabi, ne tarafa, anıyalım! Bizim de işte parmağımız var, hissemizi isteriz ha! Atlatırım dersin, yanılırsın!

Polis memuru — Baylar, biraz durur musunuz? Halinizden şüphelendim, nereye gidiyorsunuz, açık söyleyin!

Karagöz — Millet Partisine girip mebus olmaya! (Bir temenna çakıp ayrılır.)

Bir genç — Ben Anadolu Ajanında memurum. Bir şayia kulağıma çalındı da, doğru mu acaba? Nereye gittiğinizi sorabilir miyim?

Karagöz — Millet Partisine girip mebus olmaya!

Genç — Aman, mühim havadis! Ajans haberlerine yetiştireyim! (Gider.)

Bir asker — Hemşeri, Tanrı kimseyi gurbette bırakmasın, siz böyle iki arkadaş garip garip ne reye?

Karagöz — Millet Partisine girip mebus olmaya!

Bir çocuk — Amca, arkadaşlarla bahse girdik: Sizin mebus olmak için Millet Partisine girmeye gittiğiniz doğru mu?

Karagöz — Doğru ulan doğru! Daha da bilmeyen kaldıysa öğreysin! (Karagöz bir taşın üzerine çıkarak) Ey ahali, duyduk duymadık demeyin! Yarın gazeteler yazacak, mülakatımız çıkacak, radyo da akşam haberlerinde verecek ama, sabırsızlar meraklarını şimdiden defetsin: Ben Karagöz, şu gördüğümüz Hacivatla mebus olmak için Millet Partisine girmeye gidiyoruz! (Yerinden iner. Hacivat) Vay canına, ne meraklı, ne mütecessis halk be! Kurtulamadık ellerinden!

(Etraftan alkışyanlar, ısıklık çalanlar, yaşasın Karagözle Hacivat diyenler, avcunuzu yalayın, tam yerini bulmuşsunuz! diye alay edenler duyulur. Gittide halk birikir, kalabalık artar, Karagözle Hacivatı aralarına alıp Millet Partisi merkezine kadar götürürler.)

AKBABACI

Söz temsilleri

Bir gün gelir, sözüm ona köpek, kuyrağına muhtaç olur.

★

Kadın kısmı, yol kenarındaki böğürtlen gibidir. Sen koparmazsan, senden sonra geçene kısmet olur.

★

Bir evde iki karı, bir sıçanın başında iki kedi gibidir. Aralarını bulana aşkolsun!

★

Karı bir, iskambil iki, salata üç: Çok karıştırmadım mı, aldanırsın!

★

Yük taşımıyacak olduktan sonra, ne diye eşek olayım?

★

Sakal adama bilgi verse, keçiler profesör olurdu.

★

Mangizin iş görmediği yerde şeytan mahcup olur.

★

Her ağız, lokmanın iyisine düşkündür.

★

Kadınla katır tatlılıkla, çocukla eşek de sopa ile yüür.

Neler derim!

Birdenbire hanende kesildi herkes derim,
Nedir radyomuzdaki bu hırlayan ses? derim.

Bazı bir iniltidir, bazı bir hıçkırıktır,
Bazı içim ürperir: İşte son nefes, derim.

Bir Ermeni papazı gazel okuyor gibi
Türkçe tango söyleyen kimdir bu teres? derim.

Dram kısmında güler, Komedide ağlarken:
İşkembe çorbasından çıkar mı canfes? derim.

Düşmandan selâm alır, dostuna selâm vermez,
Şu Halil Lûtfî neden bu kadar nekes? derim.

O kadar değişti ki memleketin çehresi,
Dünkü sürtüğe bakar: Kimdir bu kontes? derim.

Yazın Büyükdada bir küçük ev ararken:
«Kuzum, kaç bin liraya olur bu kümes?» derim.

Bana bir şey vadetti çok evvel Kâzım Taşkent,
O hâlâ aklımda der, ben hâlâ lâdes derim.

Beş damgalı yalman'la, beş duygusu dost olmuş,
Falih Rıfkı Atay'a bakar bakar, pes derim!

Ey Çımdık, bu daracık kafiyenin içinde
Daha fazla konuşmak mümkün değil, keş derim!

ÇİMDİK

— Dayanır mı dersiniz?

— Elbette bayan, artık sinema mevsimini geçtil..

İstanbul Efendisi ve İstanbul Hanımı

İstanbul Hemşehrileri Cemiyeti'nin toplantısında, Gazeteciler Cemiyeti adına Sadun Galip Savcı, eski İstanbul efendisi ve İstanbul hanımı tipinin yaşatılmasını teklif etmiş. Toplantıda bulunanlar alkışlamışlar. Gazeteler de bu fikri iyi karşıladılar ve - yeni tâbirlerden biriyle - desteklediler, daha doğrusu payandaladılar.

Şimdiki gençler, eski İstanbul efendisi ve İstanbul hanımı tipinin ne olduğunu bilmezler. Biz hatırlatalım:

Eski İstanbul efendisini bugünkü İstanbul baylarından, İstanbul centilmenlerinden ayıran başlıca hususiyet sakal ve entaridir. Eski İstanbul efendisi, genç yaşında sakal koyverirdi. Hiç değilse, üst dudağını yanaklarına kadar dolduran, kürk parçası kadar kalın bir bıyığı vardı. Evde entari ile gezer, akşamları komşuya, kahveye, camiye de ayaklarında terlik, başında fes veya takke, entari ile giderdi. Komşuda bağdaş kurarak oturur, kahvede bir ayağını terliğinden çıkarıp altına alır, bir eliyle tesbihini çekip öteki eliyle sakalını sıvazlar, mahalle dedikodusu yapardı.

Eski İstanbul hanımı, çarşaf gi-

yirdi. Erkekten kaçırdı. Evde, kafes arkasında otururdu. Bazı geceler, evin en yaşlı kadını eline bir fener alır, peşine tazeleri takar, «destur» diye diye, üç ev ötedeki komşuya varırdı. Bütün gece safası bu kadarıydı. Eski İstanbul hanımı sinema, plâj, Biki-ni mayosu, kokteyl parti, otomobil, Vizon, flört, briç, bezik, caz, dans, balo, radyo, macera romanı, Üniversite, konferans nedir bilmezdi.

Eski İstanbul efendisi ve İstanbul hanımı tipleri işte bu dar ve kapalı hayat şartları içinde yetişmiş insanlar demektir. Kendi kendine yenileşen hayat şartları ve onu tamamlayan Atatürk inkılabı bu tipleri ortadan kaldırdı. Şimdi inkılâpçı veya devrimci geçinen gazeteler ve cemiyetler bunları hortlatmak sevdasında iseler, Ticanilere çıkışmağa ne hakları var?

ŞEYTAN

— Karışıklığına bakılırsa, siyasi bir tablo olacaklı..

TENEZZÜL!

Bir mecliste, son zamanlarda otomobilleri, apartmanları olan bir zata dair dedikodu yapıyordu. Hazırundan biri:

— Her tarafta suiistimâlin-den, çaldığından bahsolunuyor.. Acaba sahi mi?...

Bir başkası:

— Söylerler azizim, söylerler...

Diye baş salladı. Bir diğeri Fazıl Ahmede sordu:

— Siz bu zatı yakından tanır-sınız... Hakikaten çalar mı?...

Fazıl Ahmet cevap verdi:

— Vallahi azizim, ezbere bir şey söyleyemem... Siz evvelâ çaldığı paranın miktarını söyleyiniz, ben de size o kadar parayı çalmağa tenezzül edip etmiyeceğini söyleyeyim!...

MÜBALÂĞA

Nizamettin Nazif, iki kangal sucuk almıştı. Adam da sucuklarını o kadar methediyordu ki.

— Sarayım! deyince Nizam mâni oldu:

— Hacet yok, dedi, yuvarla-

ya yuvarlaya götürürüm...

İSTİKAMET

Hasta, uykusuzluktan muzta-riпти. Uzun uzadıya kendini mu-ayene eden doktora:

— Nasıl yatmalı acaba? diye sordu. Doktor:

— Benim vizitenin üstüne yat mayın da nasıl yatarsanız ya-tın! dedi.

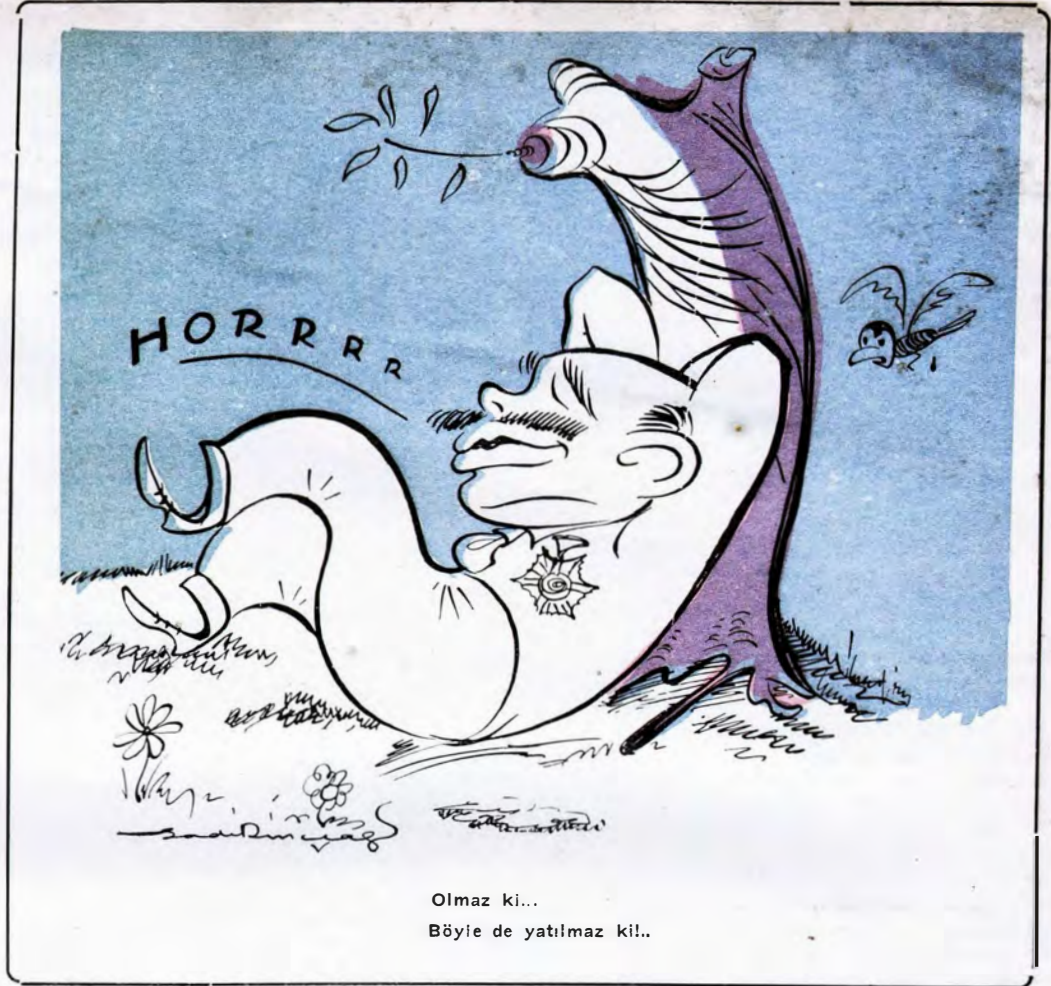

DOĞRU

— Yahu, diyordu, mevcut ol-mıyan bir şey insana dert olur mu hiç?

— Olmaz tabii...

— Ama oluyor işte... Bak pa-ram yok, bu bana dert oluyor...

Olmaz ki...
Böyle de yatılmaz kil..

— İşte azizim, kaynanamın son resmii..

HÂTIRA

Vedat Nedim Tör'ün Alman-yada son oynanan «Siyah - Be-yaz» isimli piyesinden bahsedili-yordu. İ. Galip Arcan:

— Hatırlar mısınız? diye sor-du, hani İstanbul'da da oynan-mıştı da millet yerlere serilmiş-ti...

Biri sordu:

— Kahkahadan mı?

— Hayır efendi, tabii esne-mekten...

MÜNASEBET

— Anlıyamadım yahu... Ge-çen gün muayene olmağa git-tim, doktor bana pokeri menet-ti...

Halbuki arkadaşı anlamıştı:

— Kabahat sende, dedi, ne diye doktorla poker oynar da parasını alırsın?

MERAK ETME

Avukat Ekrem Onur, Akbaba okuyordu. Bir fıkrayı okuduk-tan sonra Canana:

— Ne güzel nükte... dedi, bu-nu ben söylemek isterdim...

Canan Onur:

— Merak etme, dedi, nasıl ol-sa söylersin!

Tenakuz

— Evet, diyordu, nihayet Amerikalılar insan gibi çalışan bir makine yapmışlar, tam on kişinin işini görüyormuş...

Orhan Seyfi güldü:

— Yalan olduğu buradan belli, dedi, ya on kişinin işini görmüyor, ya insan gibi çalışmıyor... İkişi birden olur mu?

MUKABELE

Adamı takdim ediyordu:

— Görünüşüne bakmayın, çün kü görüldüğü kadar budala değildir...

Adameğiz zeki bir mukabelede bulundu:

— Arkadaşımın hakkı var efendim. Esasen aramızdaki yegâne fark da budur!

Alim Müftü

Bir kasabanın çok hatırlı sayılan alim bir müftüsü vardı. Ahalî yapacağı her hangi işin doğruluğundan şüphe etti mi ona akıl danışmağa gelirdi. O vakit müftü efendi gözlüğünü takar, kara kaplıyı uzun uzun kaşıtırdıktan sonra:

— Senin yapmak istediğin bu iş kara kaplıya uymuyor, binaenaleyh vazgeçmek daha hayırlıdır. Aksi halde günaha girer, yanarsın, derdi.

Bir gün kasabanın açık gözlerinden biri müftüye geldi:

— Hocam, dedi, sana ne sorasak olmaz. Kara kaplıya uy-

yor» diyorsun. Halbuki bize yasak ettiğin şeyleri kendin pekâlâ yapıyorsun. Oruç yiyorsun, şarap içiyorsun, güzelleri etrafına topluyarak gizli gizli âlemler yapıyorsun. Saklama hepsinin farkındayız. Bu kara kaplı herkes için ayrı mıdır Allahaşkına?

— Hayır herkes için aynı şeyi söyler.

— Şu halde?.

— Gayet basit.. Ben bir iş yapmayı aklıma koyduğum zaman müftüye danışmam, kara kaplıya bakmam da ondan...

Saçsuzmuş

Havalar ısındı, bahar göründü diye uzak semtlerdeki komşuları, tanıdıkları birer birer gezip dolaşmağa başlamışlardı. O hafta da, Leylâ'lara sıra geldi. Leylâlar, Erenköyde oturdular. Lâf arasında Leylâ, Neclâyâ, onun hakkında Selmanın söylediklerini anlattı. Neclâ deli oldu hiddetinden:

— O zaten münasebetsizin biridir. Hiç utanmıyor! diye söylendi. Leylâ, Selmayı müdafaa etti:

— Onun ne kabahati var aca nım? Papağandan farkı yok ki... Muhakkak başcasından işittiklerini tekrarlıyordur...

YAZISIZI..

Fatih ve Gökay

Fatih yıldönümünden bir gün evvel, Fahrettin Kerim Gökay, vilâyetteki makamında oturuyor, ertesi günkü törenlere ait işleri son defa gözden geçiriyordu. Oda sırada yapayalnızdı. Arada bir, gözlerini, önündeki evraktan kaldırarak tavana dikey ve kendi kendine soruyordu: «Bakalım bu karmakarışık işin altından nasıl kalkacağız?»

Bir aralık, evrakı okurken, yüzünde sıcak bir nefes duydu, gözlerini kaldırdı ve donakaldı. Karşısında, bütün azamet ve heybetiyle, Fatih vardı; Fatih! Fatih hazretleri, Fatih Sultan Mehmet! «Eyvah!.. dedi kendi kendine, eyvah!.. Fatih diye diye sapıttım, hayâletler görmeğe başladım.»

Sağ elini ağır ağır havaya kaldıran büyük cengâver:

— Korkma, dedi, ben hallusinasyon değilim. Sahici Fatih'in ruhum. Seninle bu gün İstanbul bazı yerlerini gezmeye geldim. Yarın ortalık fazla kalabalık olur. İyice göremem. Kalk, şimdi bir dolaşalım seninle. Kimse beni görmez, merak etme.

— Baş üstüne.

Gökay yerinden kalktı, odadan çıktılar. Vilâyetin önünde, valinin otomobile binmek istediğini gören Fatih:

— Brak! dedi, yaya yürüteceğiz. Benim sağlığında otomobil yoktu. Halk arasında tebdil ge-

zerken ata da binmezdim. Hakiki teftiş ayakla yapılır.

Babıâli caddesini ağır ağır indiler. Fatih kitapçı vitrinlerine bir göz atıyor, renkli resimlerine ve kendisi hakkında çıkan kitaplara bakıyor, bir kelime söylemeden yürüyordu. Büyük Postahannenin kaldırımını dolduran çeşit çeşit işportaların önünden geçerken valiye sordu:

— Bunlar nedir? Yıldönümü hazırlığı mı? İstanbul bir Ortaçağ manzarası vermek için mi bu işportacıları kaldırım'lara dök-tün?

— Hayır şevketmaab... Bunlar her zaman vardır.

— İnsan bunları gördükçe aradan beş yüz yıl geçtiğine inanmıyor.

Biraz daha yürüdüler. Kaldırım daralmıştı. Her işportadan bir ses yükseliyordu:

— Halis Amerikan...

— Halis İngiliz ipliğinden çoraplar...

— Alman malı satıyorum, Alman...

— Paristen yeni geldi, Fransız ipeğinden kravatlar...

Bu çığlıklar, feryatlar, vâveylalar Bahçekapıda, Köprü üstünde, Karaköyde devam ediyordu.

Kendi zamanında olmayan ye-

nilikleri görmek isteyen Fatih, Tünele binmek arzusunu gösterdi. Antrede biraz durdular. Fatih, gazete ve mecmua satan bayii'nin içinde, boydan boya açılmış Amerikan, İngiliz, Alman, Fransız, İtalyan mecmualarına baktı ve yürüdü. Turnikinin önündeki kuyruğa girdiler. Ahaliden kimi Fransızca, kimi İspanyolca konuşuyor, kimi de Türkçe suallere İngilizce cevap veriyordu. Tünelin içi de Babil kulesi halinde idi.

Beyoğluna çıktılar. Köşede yalnız Fransızca kitaplar satan dükkanın önünden karşı kaldırıma geçtiler. Fatih yalnız Almanca kitaplar satan bir dükkanın vitrinine de bir göz attıktan sonra, yürüdü. Bu sefer Fransızca ve İngilizce kitaplarla dolu başka bir vitrin... Sağ tarafta yine bir Fransız k'ıtapçısı, bir tane daha... Nihayet büyük Fransız kitapçısı Hachette...

Fatih sordu:

— Burada yalnız Türkçe kitaplar satan bir kütüphane yok mudur?

Gökay, önüne bakarak cevap verdi:

— Yoktur efendim.

Galatasarayaya doğru yürüdüler. Fatih her iki taraftaki mağazaların isimlerine dikkat ediyordu:

Liyon, Luvr, Bazar dö Bebe, Havana pazarı... Galatasarayayı geçtiler: Degüstasyon, kubis, Atlantik, Ekspres, Amerikan Haberler bürosu daha ileride İngiliz lisan dershanesi ilâh... ilâh...

Çoktandır yaya yürümeğir unutan Gökay yorulmuştu. Radyo evine kadar zar zor sürüklendi. Orada büyük bir inşaat hazırlığı gören Fatih sordu:

— Burada ne yapılıyor?

— Efendim, meşhur Amerikan Hilton oteli...

Fatih gürlledi;

— Ne?

Gökay korkudan ve yorgunluktan bitkin, kekeledi:

— Hil... Hil... Hilton...

— Bu radyo müessesesini kim kurdu?

R. C. A. Amerikan şirketi...

Fatih geriye döndü, biraz yürüdü ve «Kordon Blö» diye bir levha görüne sordu:

— Bu nedir?

— Bir lokanta efendim.

— Sahibi Türk müdür?

— Hayır efendim, Romen.

Fatih haykırdı:

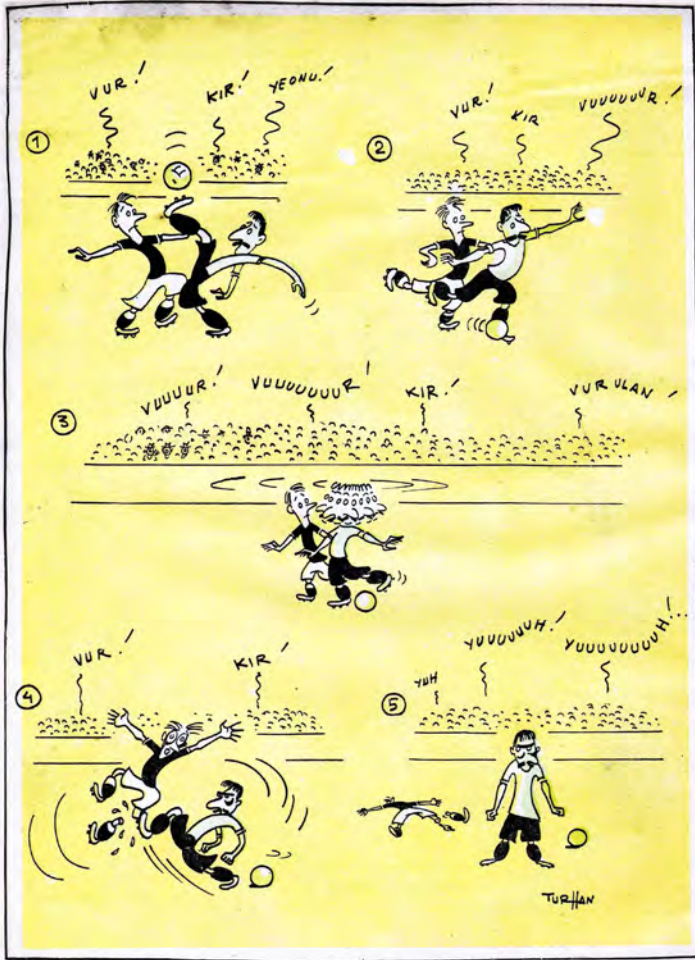
— Bu şehirden senden başka Türk yok mudur?

Gökay bu son soru karşısında büsbütün şaşırılmıştı. Boğulur gibi kekeledi:

— Va, va, vardır efendim...

Ve şirakkadık düşüp bayıldı.

CİZ

Futbol şakaları

Heykel konuştu

İstanbul radyosunun değerli spikeri Orhan Boran'la, daha doğrusu onun «Şehirde bu hafta» isimli röportajlarıyla şey yarışına çıktık ya... İşte yine hazretin ruhu bile duymadan, hem de bir heykeli konuşturdum. Facia şöyle cereyan etti: Galatasaray lisesine bir hal oldu son zamanlarda. Boyuna çalışıyorlar. Resim sergisi açan onlar, konferans tertip edenler onlar, maç yapan yine onların öğretmenler takımı... Şimdi de, pek tabii sayın büyüğümüz Küçük Valimizin kurdelesini kestiği bir tunçtan Fatih Heykeli diktiler. Torunlarının bu duygulu hareketinden, muhakkak merhumun ruhu şad olmuştur. Ama, ben, bir de kendisine sorayım dedim ve sordum:

— Sultanım, bu kadirşinaslık tam memnun musunuz?

Heykel, mintarafillâh dile geldi:

— Memnunuz elbet, yegâne memnun olduğumuz hareket budur.

— Neden yegâne?

— Benzeri yok da ondan. Heykelin haram olmadığını, suretin tapılmamak şartıyla günah olamayacağını anlayınca kadar beş yüz yıl geçti, hele şükür, bunu ilk idrâk edenlerin garbe açılan pencere başında oturanlar olması tabiiydi...

— Peki ama, şehir muazzamdır. Karınca kararınca biz de size olan hayranlığımızı...

— Malûm, malûm. Neslin karıncaya döndüğünü Valiniz her cihetten ifade etmektedir: karınca gibi çalışkandır, karınca kararın cadır. Ama nerde benim Ulubatlılarım, Yeniçeri Hasanlarım, Sipahi Muratlarım?

— Türbelerinde...

— Evet, şehitleri öldürüp gömmek yeni usuldendir. Bunları kavuşuma anlat oğul... Asfalt diye şehre yüzkarası düşer, sonra üstüne basamazsınız. Biz denizde at sürdük, siz koskoca gemiyi yürütemezsiniz. Biz külliye kurduk, siz kül edersiniz. Bizim fetheyletiğimiz âbidatı siz müzehane yapıp seddeylersiniz. Daha hangi birini sayayım?

— Üzü'lme hünkârım, bu nesil senin torunlarındır, izinizden yürürler...

— İspatı nerede?

— İşte: Sen bu şehri fethettin, vicdanları hüsrâna bıraktın. Senden beşyüz yıl sonra Gökay hemşehrilerin kalbini fethetti, o dahi haf ta sekiz gün dokuz, Patrik Athenagoras'la kucak kucağa... değil mi?

Heykel sustu. Yüzünde acı bir tebessümün izleri dolaşıyordu.

Seyyah — Bu nedir?

Rehber — Türk sigortası..

Ayıcı — Şimdi size kocakarıların hamamda nasıl bayıldıklarını yapacağımı..

Altın küpü!..

Bankada hesabımız yok ki, şöyle İstanbulun yazlık yerlerinde bir katlı bir köşk sahibi olalım? Hem nerede bizde o talih... Son zamanlarda ince ince terleyip öksürmeğe başladığım için patron halimde şüphelenmiş olacak:

— Gel sana bir mektup veriyim, git Cerrahpaya, bir film çek tir, muayene ol... dedi.

Eh, bu zamanda bir mektupla bu kadar iş görmek de az sayılmaz. Cerrahpaya hurda bir halde vardım (anlayın işte, otobüsle gittim). Allah razı olsun, muayenemi yaptılar. Oralarda ne tıce almak için bekleyip dururken, yeni verem pavyonunu kazanan amelelerin başına gitmişim. Hay gitmez olaydım. Herifler top rak altından bir küp dolusu altın çıkarıyorlar mı? Vallâhi masa! değil, uyanık rüya da görmedim. Tam bir küp dolusu altın... «Aman bana da» diye üzerlerine atılmışım. Gömleğimin yakası, kravatım, ceketimin cep kağıdı, Karagözde olduğu gibi, başka başka zevatın elinde kalarak küpün başına kadar ulaşabildim. Ellerimi daldırır daldırmaz, meşhur Karun'un hazinelerine girmişim gibi, avucularım sahici altınla doldu. Ha şimdi uyandım, ha şimdi uyanacağım diye bekleyip dururken, bir de baktım ki, sahi den uyanıkım. Altınlar da hakiki Bizans altını...

Eh, zengin oldum sayılırdı... Millet küpün başında hırılşa dur-

sun, oraya çömeldim. Hani sözde muayenenin neticesini bekleyeceğim. Be sersem, hazır kolun koynun altın doluyken defolup gitsem ya... Vermeyince Asvas, neylesin Kostantin Dragozas... Öyle, affedersiniz, sersem sersem hayale dalmış, zam bekleyen me mur misali düşünüp dururken, carrp, tepemde bir polis belirdi:

— Nedir o elindekiler?

— Elimdekiler mi? Altın tabii.

— Neden tabii oluyormuş? Elinde altınlarla hastahane bahçesinde oynamak tabii bir şey midir?

— Hayır, değildir.

— Siz asabiye pavyonundan mı kaçtınız?

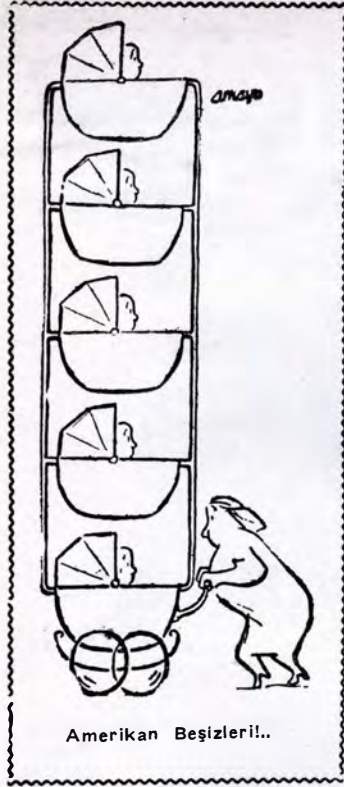
— Yooo...

— Nerede buldun öyleyse bunları?

Deyince buz gibi ayıldım. Kör talih, sersem kafa... Hiç polise katakulli oynanır mı? Belediye müfettişi mi bu? Yürü karakola dedi'er, yürüdük. Gazeteciyiz diye bıraktılar ama, altınlar gittik ten sonra. Şimdi patron duyar da muharririn bu kadar enayisini ça lıstırmam diye yol verir korkusuyla ayrıca yüreğim hezal yaprağı gibi titriyor...

— İstanbul Muhabiri —

Amerikan Beşizleri..

Ne gösterebilirsin?

Operet oynanıyordu, Perde arasında rejisör, tamamen denecek kadar çıplak bir figüran kıza:

— Küçük, dedi. Biraz daha hüs niyetini göstermelisin!

«Hüsniyet» in manasını bilmiyecek kadar cahil olan kızcağız, hayretle rejisöre baktı:

— Elimden geleni yapıyorum. Başka gösterecek ne kaldı?

YENİ MODA

Tiyatro kişesine bir bayan geldi:

— Bu akşam temsil var değil mi?

— Var efendim.

— Kaçını temsil?

— Üçüncü!

Kadın dudak büktü:

— Desenize daha iyi mi, fena mı belli olmamış?

— Ne gibi efendim!

— He'e yüzüncü temsili olsun da o zaman gelirim!

Ve döndü gitti!

YAZISIZI..

Dünya Mizahından

Piyano

Aşağıdaki parça on dokuzuncu asrın en ağırbaşlı filozoflarından biri olan Hippolyte Taine'in bir mizah antolojisinde çıkmış yazısından alınmıştır. Demek tebessüm ve zara fet, zekâ ve ilme pek aykırı bir şey değildir!)

Piyano başından kalkmış bir kadını alkışlamak için üç usul vardır. Uzakta iseniz ellerinizi havaya kaldırarak onu alkışlarsınız. Tâ ki kol düğmelerinizle eldivenlerinizi herkes rahatça görebilsin.

Artistin yanında bulunuyorsanız yavaş sesle şu sıfatları sıralarsınız: «Güzel, ulvi, ilâhi, ne zevk, ne ifade, ne duygu!» Eğer piyanist aptalca bir şey ise: «parmaklar alev ve yıldırım gibi.. Nağmeler ok gibi kalbe iş-

liyor» tarzında şairâne tasvirler yaparsınız.

Eğer kendinizi sanatın inceliklerine vâkıf bir insan olarak tanıtmak istiyorsanız: «Nağmeler inci gibi parmaklardan dökülüyorlar. Trüller mükemmel; ton değişimleri harikulâde» gibi sözler sarfedersiniz.

Sanattan anlamamanın en yüksek şekli çalınan parçaların sahiplerini öğrenmek ve onların adını yakın bir ahbaptan bahsetmek gibi teklifsizce söylemektir.

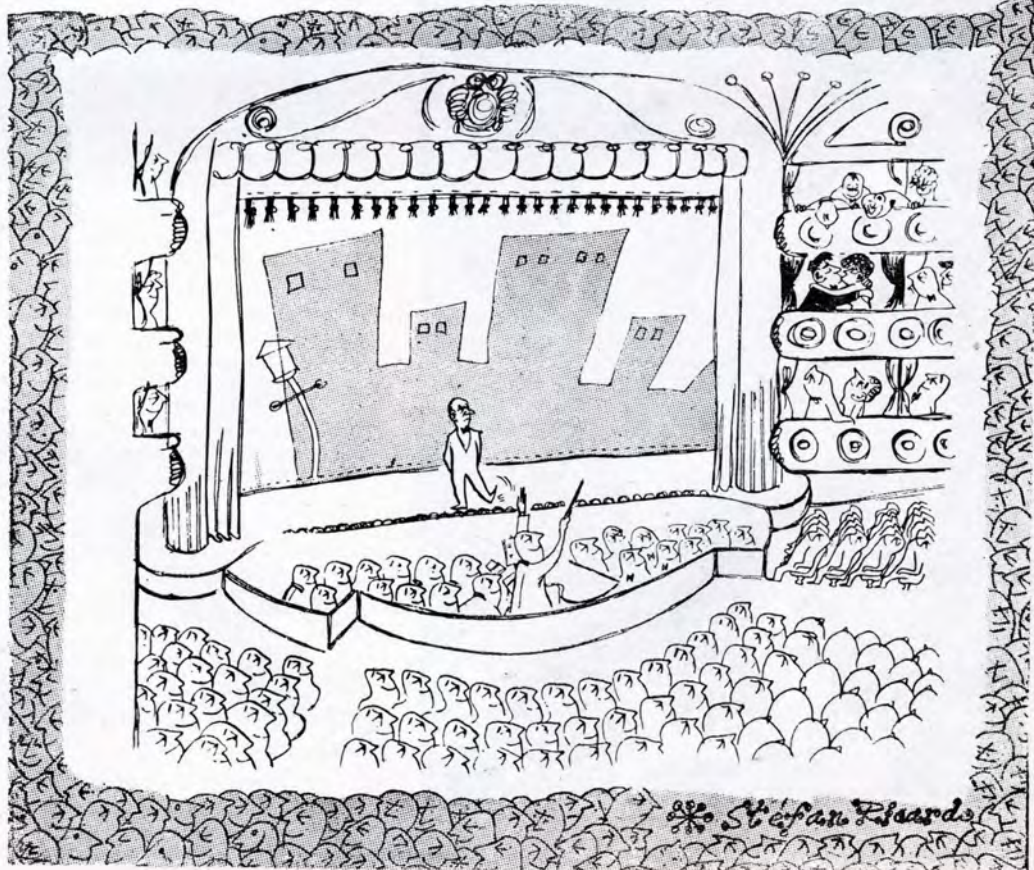
Son usul: Büyük musiki üstatlarından bir kaçının tercümei halini bilmek ve eserleri çalınan bestekârı bunlardan biriyle mukayese etmektir. Hayatını ezberlediğiniz bestekârı nasıl biliyorsanız eseri çalınan üstadı da öyle biliyorsunuz sanarak bilginizin genişliğine hayran olurlar. Hele büyük adamlara ait bir kaç fıkra da anlatacak olursanız muvaffakiyetiniz katmerli olur.

YAZISIZI..

Bu kısım bittikten sonra piyanistin methüsenasına geçerek, bestekârın ruhunun âdeta onâ hulûl etmiş bulunduğunu söyleyebilir ve o gece kimsenin onu sizin kadar iyi anlamamış olduğunu ima edersiniz.

Hippolyte Taine

YAZISIZI..

Eski Türk Mizahından

Softa Fıkraları

ZAVALLI TAVUK

Bir derviş ile üç softayı bir eve yemeğe çağırmışlardı. Ev sahibi:

— Kusura bakmayın bu akşam şu kızarmış tavuktan başka yiyeceğimiz yok... Ona göre idarei maslahat edin, dedi.

Deryiş bedbin bir tavırla ev-

velâ hocalara, sonra tavuğa baktı:

— Allah yardımcısı olsun biçarenin, dedi.

SOFTANIN YALANI

Bir eski zaman zengini, bir gün, bir softaya şöyle söyledi:

— Hocam... Senin yalan söy-

Kız — Ümitlerim, hayallerim, emellerim tahakkuk ettirebilecek mısın?

Erkek — Bilmiyorum ki, kaç paralık şeyler!..

— Bizim «köroğlu» yamandır, her gün oklava elinde hamur açar..
— Bizimki de öyledir: Her akşam oklava elinde bana kapıyı açar!..

lemek fennindeki maharetin mâlûm... Şimdi hiç düşünmeden bana bir yalan söylersen sana iki beyaz mecidiye var...

Softa cevap verdi:

— Üç beyaz mecidiye hatırı için günaha giremem; Allahtan korkarım.

— Al paraları hoca... Kazandın..

SOFTALARA ZİYAFET

Eski valilerden biri bir Ramazan gecesini iftara davet ettiği ahbablarına anlatıyordu:

— Ben cer hocalarına çok acırım ve kendilerini elden geldiği kadar korurum. Sivas vilâyetinde bulunduğum sırada bir gün ava çıkmıştım. Yolda üç fakir cer hocasına rastgeldim. Bunlar açlıktan ve yorgunluktan yarı ölü denilecek bir haldeydiler. Hemen civardaki sürüden bir koyun alırdıp kestirdim, derhal ateş yaktırdım kızarttırarak hocaların mükemmelen karnını doyurdum.

Lâkırdının bu noktasında misafirlerden biri kendini tutamıyarak hafifçe güldü.

Paşa alıngan bir adamdı. Misafire:

— Niçin güldünüz efendim?. Dedi, üç biçare softaya bir koyun ikram etmeme inanmadınız mı?.

Misafir cevap verdi:

— Estağfurullah paşam. Mürüvvetinizden şüphe etmek akla gelecek şey değil... Bendeniz bir koyun ile üç softayı mükemmelen doyurduğunuz zannı buyurmanıza güldüm.

SOFTANIN MİRASI

Eski paşalardan biri Ramazanlarda konağında namaz kıldırmağa gelen iki softaya üçer mecidiye aylık bağlamıştı. Baba oğul olan bu softalar her ay başı konağa gelirler ve kâhyadan üçer mecidiye aylıklarını alırlardı.

Baba softa bir gün birdenbire ölüverdi. Ay başında aylık almak için konağa giden softa eline üç mecidiye verilince:

— Kâhya efendi, hesapta yanlışlık var, dedi, bana altı mecidiye verecek değil miydin?.

— Niçin?.

— Üçü benim, üçü peder merhumun...

— İyi amma, senin baban öldü.

Softa hayretle:

— Acaip, dedi. Ölüm hak miras helâl... Peder vefat ettiyse mirasını ben mi yiyeceğim, paşa hazretleri mi?.

— Kütük olduk!

— Aldırma...

— Aldırma olur mu, karım balta olacak!..

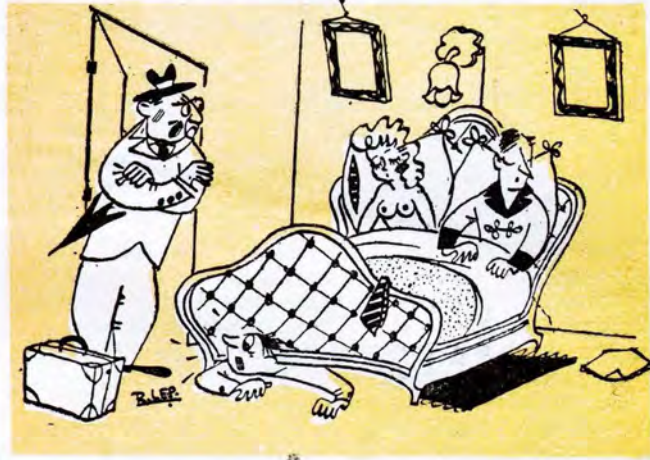
DÜNYA KARİKATÜRLERİ

— Doğru söyle, seni ilk öpen erkek ben miyim?..

— Dur, hatıra defterime bakayım!..

— İl Travano —

— İkimizden birini tercih et...

— E, ben ne olacağım?..

— Le Hérissé —

— Şu yemekte gazete okumaktan vazgeçmedin gittin!..

— Le Hérissé —

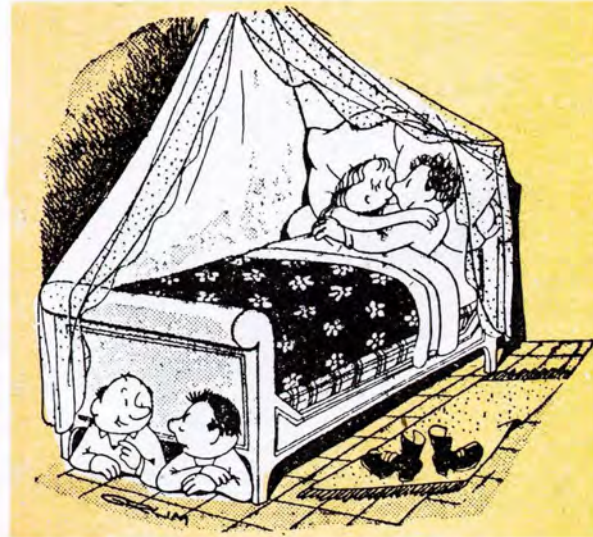
— Hatıram çabuk solmasın diye, size bir demet yerine bir saksı getirdim!...

ORTA ÇAĞDA :

— Bak, naftalin koymayı unutmuşsun. Güveler zırhımı delik deşik etmişler!..

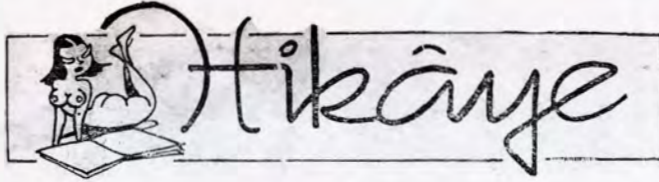
— İl Travano —

— Siz de mi âşığısınız?..

— Hayır, ben kocasıyım!..

— France Dimanche —

İki Yüzlü Adam

Akbaba'ya hikâye yazmak için oturdum makinemin başına. Kafamda güzel bir mevzu tasarlıyorum kendi kendime. İstiyorum ki hem güzel olsun, hem orijinal, hem de neşe verici... «Bu kadarı da deve artık. Bir hikâye hem güzel, hem neşe verici, hem orijinal nasıl olur?» diyeceksiniz ama, olabilir. Yeter ki muharriri kafa patlatsın. Çünkü, mevzuu güzel olmazsa, okuyucuyu sarmaz. Neşe verici olmazsa patron geri çevirir. Öyle ya, nihayet bir mizah mecmuasında yazıyoruz. Milleti ağlatacak değiliz ya... Orijinal olmazsa, onu da fakiriniz yazamam; yani temcit pilâvı gibi evirip çevirip aynı konuları tekrarlamak prensiplerim dışındadır.

Tam, bir nevi itiraf gibi «Akbaba'ya hikâye yazmak için oturdum makinemin başına» cümlesini bitirmiş, daha sonraki mülâhazaları döküyordum ki, refika cariyeniz ensemde bitti. Gayet mültefit bir sesle:

— Kolay gelsin, ne yazıyorsun? diye sordu.

— Mecmuaya hikâye...

— İyi bir mevzu mu, bâri?

Bu cümle kadar sinirime dokunan şey yoktur. Lâkin istifimi bozmadım. Aynı yumuşaklıkla:

— Olmasa işe başlamazdım ki, bilirsin... dedim.

— Anlatsana bana...

— Hayhay. Şöyle düşünüyorum: Bir adam olacak, her hi-

kâyede olduğu gibi.. Evli bir adam. Tabii karısını aldatacak...

— Neden tabii oluyormuş?

— Yani, gülmüş bir netice çıkarmak için bu lâzım demek istiyorum...

— Şüphesiz hikâyede...

— Şüphesiz.

— Sonra?

— Adam kurnaz, sevgilisine kendisini meselâ avukat diye tanıtıyor ve başka isimle... Sonra bir aksilik yüzünden karısıyla metresi karşılaşıyorlar ve adamın iki yüzlü bir hayat sürdüğü, birkaç hüviyeti olduğu meydana çıkıyor...

Karım burun kıvrırdı :

— Böyle mevzu olur mu ayol? En aşağı yüz hikâye okumuşum dur böyle iki isimli kocalar üzerine ben. Pek beğlik...

Bu son cümle, üzerimde soğuk bir düş tesiri yaptı. Bütün hevesim kırıldı. Böyle olunca artık devam edemedim yazmağa. Lâf aramızda, şu kadınlar bazan öyle münasebetsizlikler yaparlar... Kâğıdı daktilodan çekip yırttım. Şimdi yeni birşey düşünmem lâzımdı. Aksilikler üstüste geliyordu. Bu sefer kapı çalındı. Hani Allah cümlesinden razı olsun ama, çalışma günüm olduğunu bildikleri halde şu eş dost hiçbir pazar beni rahat bırakmamıştır. Onlar olmazsa mutlaka suçu, elektrikçi, tahsil dar takımından biri gelip para ister, ne yapıp yapıp canımı sıkırlar.

— Neye soyundun kız?!..

— Yerli filmcilik oynuyoruz annel..

PAPATYA FALINDA :

— Sevlyooooor!..

Kapıya karım koştı. Biraz sonra da hisim gibi odadan içeri girdi:

— Seni istiyorlar.

— Kim?

— Tanımadığım bir kadın.. Şık, oyalı boyalı bir şey... Üstelik adını da bilmiyor, doktor Rıza diye soruyor.

— Ben değilimdir.

— Nasıl olur? Elindeki adres sarth. Sen kendin davet etmişsin...

Hatunun konuşma tarzı garibime gitti... Çıktım. Baktım sarışın, çok güzel, ama oldukça bayağı bir taze...

— Kimi istiyorsunuz efendim?

— Sizi, beyfendi.

— Ama ben sizi tanımıyorum. Doktor da değilim, adım da Rıza değil...

— Biliyorum, hamfendi demin söyledi ama, beni Rezan gönderdi...

— Hangi Rezan?

— Canım, bilmemezlikten gelmeyin... Muayenehanedeki odada...

— Benim muayenehanem fiân yok...

— Canım, zaten adı muayenehane onun. Neyse, işte Rezan verdi adresinizi. Ona asıl adım bu değil, evliyim de ondan ismini saklamak lâzım dememiş misiniz canım?

Şakaklarımın terlediğini hissettirdim.

— Peki, ne istiyorsunuz? diye sordum.

— Bir haftadanberi görünmüyormuşsunuz. Kendi gelmeğe cesaret edemedi. Sizinle muhakak görüşmek istiyor. Halledilecek bir mesele varmış. Ele ge-

çer diye mektup da yazamadı. Mâlûm ya, o da evli...

— Bu işde bir yanlışlık var efendim. Dedim, benim muayenehanem yok, o isimde bir kimse de tanımıyorum. Siz hangi evi arıyorsunuz?

— Burasını... Serasker sokağı 69...

— Affdersiniz, burası 96... Yanlış gelmişsiniz dedim ya...

Kadıncağz fena halde mahcup oldu, gitti. Ben de içeri girdim. Hanımda surat bir karış.

— Neymiş? Doktor muymuşsun, değil miymişsin? Anlattın mı kadına?

Omuzlarımı silktim:

— Evet, dedim, yanlış gelmiş 69 numarayı arıyormuş...

Karım hiç cevap vermedi. Yalnız biraz sonra:

— Bâri, dedi, mecmuaya bu hikâyeyi yazacaktın, üstüne hayati hakikiyeden sahneler diye başlık koyaydın!

İşte o zaman ayağım suya erdi. Karımın nazarında iki yüzlü adam ben olmuşum da haberim yokmuş... Şimdi siz olun da, işin içinden çıkın bakalım. Gerçi onun sözünü dinledim, yine aynı mevzuu yazdım ama, bunun bana neye malolduğunu bir bilseniz!

Hikâyeci

KEMİKSİZ AYŞE

EDEBİ ROMAN : 4

— Ne yapmış? Kabahat opda mı? Başına neler gelmiş ve bu yola girmiş bir kere... Ressam olsun da bizim gibi sürünsün mü? Şimdi onun sayesinde karnımız doyuyor.

Faik yine homurdandı:

— Öyleyse hepimiz yankesici-liği başlıyalım.

— Becerebilsem, hiç durmam, dedi Necdet.

Ayşe ona döndü:

— Ver elini bakayım bana.

Necdetin elini avucuna aldı, parmaklarını teker teker muayene ettikten sonra:

— İyi, dedi, sen becerirsin.

Necdet şaka ile ciddi arasında cevap verdi:

— Öğret bana da beraber çalışalım.

— Öğretirim.

— Ne kadar zaman ister?

Ayşe düşündü. Sonra Necdetin yüzüne uzun uzun baktıktan sonra:

— Bir iki ay ister, dedi.

Faik benim yüzüme bakıyor, bu kızın aramıza kötülük mikropları getirdiğini bana hissettirmek istiyordu.

Ayşe bunu çağı. Hemen Faike döndü ve onun çenesini okşıyarak:

— Tontonum, dedi, üzülme, ben de bu işte duracak değilim. Bir plânım var. Hele o olsun, bira kacağım bu zanaatı.

Ben sordum:

— Ne plânı?

— Bir elde seksen bin lira, yüz bin lira vurmak istiyorum.

— Cebinde bu kadar büyük para taşıyan adam var mıdır?

Ayşe bu suali bekliyormuş gibi, mesleki bir pişkinlikle teredütsüz cevap verdi:

— Yoktur ama, tüccardır herif, bankaya gider, yüklü bir para alır, yazıhanesine döner. O gün ödenecek büyük bir bonosu vardır.

Necdet mırıldandı:

— Öyle ya... Doğru...

— Peki, dedim, sen nereden anlarsın bunu?

— Bankanın veznesi önünde

günlerce bekliyeceğim. Nihayet av düşecek.

Sahne gözümün önünde canlanıyor, fakat vezneden büyük bir para çeken adamın cebinden cüzdanını Ayşenin nasıl araklıyabileceğini merak ediyorum.

— Peki ama...

Ayşe ne soracağımı anlayarak:

— Ha... dedi, işte bütün marifet orada... Herifin cebinden parayı çekmek, değil mi?

— Tabii.

Ayşe güldü:

— Anlat! Nasıl yaparsın? dedim.

Anlattı.

O kadar canlı anlatıyordu ki, sahneleri gözlerimizle görür gibi olduk.

— Vezneden parayı çekti mi adam, diyordu, ya ceketinin iç cebine koyar, yahut pantolonunun arka cebine. Bazıları yeleğin iç cebine koyup iliklerler. Bunlar da iş yok. Kimi de elindeki çantaya para destelerini istif eder. Bunlarda da iş yok. Var ama, çok zor. Büyük para alanlar, meselâ on tane beşer binlik alanlar cüzdanlarına koyarlar. Cüzdanlarını da ceketlerinin iç cebine, Fakat veznenin önünden ayrılınca kollarını ceketin üstünden cüzdana bastırır. Çalınmasın diye.

Necdet bağırdı:

— Yahul. Bunları nasıl öğren-din?

— Çok durdum banka veznelerinin önünde... Karatik etmek için... Göreyim kaç türlü adam var diye... İki defa dayanamadım, çarptım ama ufak işler... Birinde iki yüz lira, ötekinde de yüz lira... İkisi de kadındı. Asıl benim gözüm büyüklerde. Sırası gelmedi daha onun. Tam biçimine getirmek lâzım. Yarın sen benimle iş bankasına gel de gör.

Faik iki elini havada sallayarak:

— Aman! Allah göstermesin!.. diye bağırdı.

Ayşe ona ters bir yan bakışla cevap verdi:

— Korkma ulan, sizi zanaata so-

kacak değilim. Sizin yanınızda da bir şey yapmam. Sade gelsin, görsün diye. Paraları nasıl alıp gidiyorlar.

Ben sordum:

— Peki, peki... Sonra?... Herif koluyla sıkıştırıyor parayı... Akıllı orada... Bankadan çıkıp gidecek. Ne yaparsın sen?

Ayşe başını salladı:

— Ya... İşte... dedi, aylardan beri bunu düşünüyorum. Karşıma çıkıp oyalamak lâzım tabii adamı... Bir saniye parayı ona unutturmak... Meselâ telâşla arkasından koşarım: «Beyefendi, sizi çağırıyorlar» derim. Döner, durur. Parmagımla vezne tarafını gösteririm. Oraya bakar, işte o bir saniye... kâfi... Çektim gitti cüzdanını...

Necdet mırıldandı:

— Kolay değil...

— Kolay olsa durur muydum şimdiye kadar?... Tabii kolay değil... Fakat yapacağım.

— Sen vazgeç bu sevdadan Ayşe...

— Hele bir elli bin çekeyim, ondan sonra vazgeçeceğim.

— Hayır, şimdi vazgeç. Biz sana bir iş bulalım, namusunla çalış. Bak, güzel kızsın. Sinemalarda kasiyerlik falan yaparsın.

Ayşe omuzlarını kaldırıp indirdi:

— Boş ver, dedi, ne alır bir kasiyer ayda? Yüz elli, bilemedin iki yüz... Senede iki bin dört yüz. On senede yirmi dört bin, yirmi senede kırk sekiz bin lira... Ben bir saniyede ondan fazlasını kazanacağım, elimde öyle bir zanaat var.

Biz Ayşeyi doğru yola sevk etmek için nasihatler yağdırmağa başladık. Faik dedi ki:

— İyi ama, o haram para, haram!

Ayşe sordu:

— Bankadaki paraların hepsi helâl mi?

— Belki hepsi değil ama, sen ne bileceksin hangisi haram, han gisi helâl?

Ben de şöyle bir hikmet savurdum:

— Hem haram para çalmak da haramdır.

Necdet, bağıarak tekrarladi:

— Sen vazgeç bu sevdadan vazgeç! Büyük günaha girersin. Tövbe edip eski günahlarını affettirmeye bak!

Ayşe, hepimizi güldüren bir hayretle doğruldu:

— A!.. Ayol, burası Beyazıt ca-

misi mi? Hepiniz kalkmış bana vaız veriyorsunuz.

Bizim kahkahalarımızla canlanarak ilâve etti:

— Namuslu para kazanmak kolaysa siz ne duruyorsunuz? Üç tane kazık gibi oğlansınız, açlık tan nefesiniz kokuyor.

Faik azametle cevap verdi:

— Biz her zaman böyle değiliz, karnımızın doyduğu günler de var.

Necdet bir kahkaha attı:

— İnanma, dedi, aylardan beri bu akşamki kadar bol ve nefis bir yemek yemedik. Benim aklım yatıyor bu işe. Sana yardıklık ederim. Beni ortak alır mısın?

Faik, Ayşe ile Necdetin arasına girerek tehlikeli bir ittifakı önlemek istiyormuş gibi kollarını kaldırdı:

— Yook, dedi, bizden ayrı gayri iş yok. Hem Ayşe kız, sen bunun lâkirdilarına bakma, zevzekliktir. Beni dinle. Sana bir iş bulacağım ben. Okuman yazman var mı?

— Var tabii. Kendim öğren-dim. Hesabım da kuvvetlidir. İştersen imtihan et.

Ben sordum:

— Peki, altı kere 472 ne eder? Ayşe düşünmeden cevap verdi:

— İki bin sekiz yüz otuz iki. Necdet bağırdı:

— Atma!

Ben kalemi çıkardım ve masanın üstüne örtü yerine serdiğimiz gazetenin kenarında hesabı yaptıktan sonra, Ayşenin yüzüne hayretle baktım:

— Doğru be!

Ayşe Necdetin yüzüne bakarak:

— Ne zannettin ya ahtapot! dedi, hesabım kuvvetlidir dedim ben!

Necdet sordu:

— Ne işe yarar? Üniversiteye matematik profesörü olacak değilsin ya!

Faik Ayşeye adamakıllı yaklaşılarak:

— Mükemmel kasiyer olursun vallâhi, mükemmel... dedi, dört yüz lira aylık bulurum ben sana.

— Hele şu elli bini çekeyim de ondan sonra.

Faik bir kolunu Ayşenin boyuna doladı. Dudağını öpecekmış gibi - onun yanağına yaklaştırdı ve fısıltı halinde dedi ki:

— Yoo!.. O olmaz işte. Allah gücünir sonra.

(Devamı var)

Dünya Karikatürleri

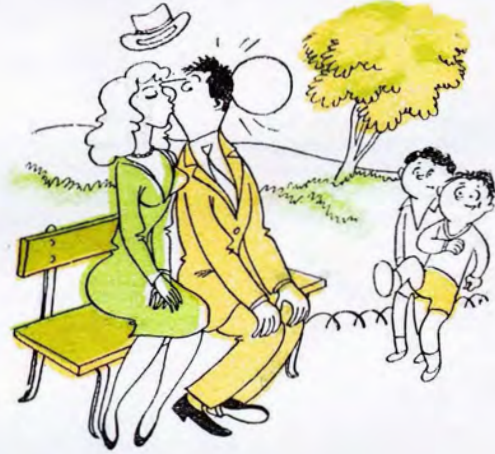
— Hayır sevgilim, biraz daha sabırlı ol... Şu lâmba sönsün!..

— İl Travaso —

— Herkes benim gibi yapsa, dünyada otomobil hırsızı kalmaz!..

— France Dimanche —

— Bereket versin bizim guta... Yoksa akşama kadar enayi enayi oturacaklardı!..

— Fourire —

— Aman kııldamal!..

— Samedi Solr —

TAŞ DEVRİNDE :
Elektrikli süpürge!..

— Travaseissimis —

Amerikada serenadı!..

— Ici Paris —

*otomobil ...
apartman ...
ev ...*

**YILDA
16
ÇEKİLİŞ**

Talih yolcuları
Mesut gününüzün
Saati yaklaştı.

SÜMERBANK

ÜÇ KATLI EV

Roman
ikinci Baskısı Çıktı

Deniz Yollarının

Lüks, Konforlu, temiz vapurları
Sür'at * Konfor * Leziz yemek
bakımından

En müşkilpesent yolcuları
dahi memnun eder.

Her hafta

Akdenizin bütün limanlarına
muntazaman seferler..

Türkiye İŞ Bankası

1
MİLYON LİRALIK
PLANIN

23 Ağustos 1953

KEŞİDESİ

4
BAHÇELİ EV
ÇEŞİTLİ PARA İKRAMİYELERİ

**BÜTÜN
AĞRILARA
KARŞI
KİNİNLİ
GRİPİN**

**4 SAAT ARA İLE
GÜNDE 3 ADET ALINABİLİR**

**YANGINA
KARŞI**

**SİGORTA
EDİNİZ**

Yüzünüz çamasır değildir.

beyaz sabun yerine
kremlî

PURO
KULLANINIZ
PURO
GÜZELLİK VE
CAZİBENİZİ
ARTTIRIR

PURO
100 de. 100 saftır

— İndir eteklerini!... Fareyi korkutuyorsun!...